

bujik majd a kamra sötét zugából és égi szárnyakon megindul a felhők felé. Megzörgeti a mennyei nagykaput és beszél:

— Angyalok! Vigyázzba! Most érkezik a szekszárdi kis-asszony!

S amikor minden földi ajándékot ott kell hagynunk, a kis váza odaáll majd az Úr trónusa elé és hitet tesz valakinek az életéről!...

Pálosy Éva.

Leventéknek.

A PACSIRTA ÉS A KÍGYÓ.

Egy szántóvető egy megdermedt	Azt, hogy vesztére járt önmagának.
Kígyót találván, magához vette,	Elevenségét, hogy visszakapta
Otthon gondosan felélesztgeté,	A kígyó, — összemarta-harapta.
És szerencsésen felélesztgeté,	Emberek közt is lelsz ilyet,
S mi hasznát vette fáradságának?	Ki a jóért rosszal fizet.

(Czuczor Gergely.)

PÉTER APOSTOL BESZÉDE.

Te nyomorult fa! Gyáva nemzedék,
Míg a szerencse mosolyog feletted,
Mint napsugárban a légy, szemtelen,
Istent, erényt, gúnyolva taposó,
De hogyha a vész ajtódon kopog,
Ha Istennek hatalmas ujja érint,
Gyáván hunyász, rútul kétségbeeső.
Nem érzed-e, hogy az ég büntetése
Nehezedik rád? Nézz csak, nézz körül,
A város pusztul, durva idegen nép
Tiporja el arany vetésidet,
Szétbomlik a rend, senki sem parancsol
S szót nem fogad. A rablás, gyilkolás
Emelt fővel jár a békés lakók közt.
Utána a halvány gond, rémület,
S égből se részvét, sem segély.

Nem bírod ugy-e, kéjek mámorával
Elandalítani azt a szózatot,
Mely a kebelnek mélyét felveri,
S jobb cél felé hiába ösztönöz?
Kielégítést, ugy-e bár, nem érzesz.
Csak undort ébreszt szüdben a gyönyör